

мерих го в библиотаката на Руски. Особен най нов начин за отгледване хлебните растения. Чудесно нещо.

И казвайки това, русият младеж извади от купа една дебела книга, като тури другите под мйшница. Той разгърна дебелата книга и запосочва разните по нея изображения на житни растения; с корени ту разлати хоризонтално, ту отпуснати вертикално, секаш оскубани бради.

— Видиш тия вертикалните корени — те отхранват най хубаво жито . . . По нас това го още нема — аз ще го вжведа на моята нива . . . И само това ли! — притури русият младеж като затвори книгата и мечтателно загледа кжм раззеленелия се Корубаглар.

— Каква сума е обещала да даде майка ти? — попита Ванката серйозно, деловито, като че ли знаеше точно каква сума ще стигне за плановете на русия му другар.

В сжщност тя си определя точно. Па и нема защо. Тя знае, че аз искам да стана чифликчия и давайки дума тжй обмислено, както тя дава винаги, ще е знаела, че с малко не ще мине . . . Но главното се свжрши вече. Яд ме е само, че плака тя . . . Жал й бе да се прости с мисжлта да види пжрвенеца с више образование, големец некой . . . чиновник голем . . . Ех! Тая слабост на майките ни да виждат все големци синовете си . . .

При спомена за плача на майка си, но . . . че то бе за малко, той тржсна глава, като за да отпжди некая дотеглива муха и подйе пак с предишен тон и енергия.

— Ех, ама, какво хубаво нещо е то-чифлик, зеленина, простор и главно — воля, воля воля!

И той широко разтвори обятията си.

— Никому глава да се не прекланя! . . . Дявол го взел, чудесно нещо! Ей тжй всичко свое да имам, с свой труд спечелено. Искарал си го с труда си, с умението си и плювай там на разни началници, големци . . . живеј си!

И, като повжрве малко в мжлчание, додаде:

— Баща ти, на, да беше чифликчия, или дори прост чиф-
чия, не би теглил сега . . .

Казал тия думи, русият младеж веднага се разкая в това. Той в увлечението си бе се забравил и без да ще, закачи болното място на приятеля си.

— Да, баща ми . . . — Ти чете ли . . . снощния, правителствения . . . ?

— Четох — сниши глас русият приятел и се изчерви, като, че ли от свен, че е прочел туй, за което го питаше другаря му.

— Как клепят баща мй! Как немйлостиво го клепят! — издума Ванката и, като свали шапка, зарови гжстата си черна